

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Τρίτος

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἰτησιαί — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6.

17 Ἀπριλίου 1877

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙΠΑΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΒΕΒΟΥΑΡ

Συνέχεια: ἰδὲ σελ. 225.

16 Ἀγροστού. — Ἐφρονεύσαμεν σήμερον τὸ πρωὶ ζῶον περιεργότατον, ἦτοι ἓνα ὀρνιθόβρυχον. Ἐβαδίζομεν περὶ μικρὰν φάραγγα πλήρη ὕδατος, ὅτε τὸ ζῶον αὐτὸ ἐφάνη αἴφνης τρέχον ὡς ἄλλος κάστωρ ὑπὸ στενοῦς θόλους ἀνεσκαμμένους κατὰ τὴν ὄχθην. Ἐπειδὴ δὲ κατεδιώξαμεν αὐτὸ, ἔπεσεν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ· ἀλλὰ τὸ ἐφρονεύσαμεν. Εἶχε μῆκος ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ποδῶν, τέσσαρας πόδας πλατεῖς, δέρμα κάστωρος καὶ ἀληθὲς βύγγος νήσης. Γεννᾷ δὲ ὡὰ καὶ γαλουχεῖ τὰ μικρὰ αὐτοῦ. Ἰδοὺ παράδοξον φαινόμενον. Μετὰ τὴν θήραν ταύτην ἐτελείωσε τὸ ἔργον τῶν ἡμετέρων πυροβόλων.

Μετὰ ταῦτα ὠρμήσαμεν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τριῶν διαφόρων μερῶν κατὰ σωροῦ καζοᾶρ. Μετὰ μίαν δὲ καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἀκαθέκτου δρόμου, εἷς καζοᾶρ ἔπεσεν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων μας. Εἶναι δὲ ἡ θήρα αὐτῶν, πλὴν τοῦ κινδύνου, ὅσον εὐχάριστος καὶ ἡ τοῦ μεγάλου ταχύποδος. Εἰ δὲ καὶ οἱ ἵπποι ἡμῶν ἦσαν θυμοειδέστατοι, ἐνόμισα κατ' ἀρχὰς ὅτι δὲν θὰ κατεφθάνομεν τὸ μέγα τοῦτο ταχύπουν πτηνὸν, τὸ ὁποῖον διεσκελιζέτο τέσσαρα μέτρα καὶ ἔτρεχε πάντοτε πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν.

Ἐνταῦθα ἐτελείωσεν ἡ κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν περιοδεία ἡμῶν, καθ' ἣν εἶδομεν πράγματα παράδοξα εἰς τὴν ἀληθῶς παράδοξον ταύτην γῆν εἶδομεν.

Ζῶον, κατὰ τὸ ἡμισυ μὲν νῆσσαν, κατὰ τὸ λοιπὸν δὲ ἡμισυ μαλλωτῶν, τὸ ὁποῖον ἐπωάζει ἅμα δὲ καὶ γαλουχεῖ.

Κλάδον δενδρίου ὅστις, ριπτόμενος εἰς τὸ νερὸν, κατακυθίζεται ὡς ἔβενος.

Λίθον ὅστις πλέει ὡς κίσηρις.

Κεράσια ἔχοντα ἔξωθεν τὸν πυρῆνα.

Τὸ μὲν θῆλυ τοῦ καζοᾶρ τίκτον ὡὰ, τὸ δὲ ἄρρεν ἐπωάζον. Ἐχουσι δὲ πτέρυγας ἄνευ πτερῶν.

Δένδρον μὴ δίδοντά σοι σκιάν ἂν καὶ εὕρισκασαι ἐντὸς δάσους, διότι τὰ φύλλα αὐτῶν αὐξάνουσιν ὅλα κατὰ κάθετον.

Αὐτόχθονας οἶτινες, ὡς ζῶντες ὀλόγυμνοι, δὲν ἠμποροῦσι νὰ φυλάξωσι τὰ τρία σιγάρα τὰ

δοπᾶ διδεις εἰς αὐτοὺς, εἰμὴ εἰς τὴν μασχάλην ἢ εἰς τὴν οὐλότριχα κόμην.

Διὸ οἱ ταχύποδες εἶναι εὐτυχέστεροι τῶν ἰθαγενῶν, ὡς ἔχοντες θυλάκιον εἰς τὸ ἀποθέτουσι τὰ μικρὰ τῶν.

Τοὺς ταχύποδας, ἔχοντας τέσσαρας πόδας, ἀλλὰ μὴ μεταχειριζομένους καὶ ὅταν τρέχωσι πλέον τῶν δύο.

Καθημένους δὲ εἰς τὴν ἄκραν τῆς οὐρᾶς αὐτῶν ὡς ἐπὶ ξύλου ὁσάκις σταματήσωσι.

Διετρέξαμεν πρὸς τούτοις ἐπιπποὶ πλέον τῶν ἑκατὸν λευγῶν καὶ εἶδομεν πάντοτε τὸ αὐτὸ μέγα δένδρον, τὸ κομμιοφόρον. Καλὸν μὲν διὰ τοὺς ἔχοντας συνάγῃην, ἀλλὰ μονότονον.

Πέτραι δὲ δὲν εὕρισκονται εἰμὴ εἰς τὰς ὄχθας καὶ ὄχι πάντοτε. Εἶδομεν λειμώνας χλόης ἐκτεταμένους εἴκοσι λεύγας, ἀλλ' οὐδὲ λιθάριον ἀπνητήσαμεν. Ἐξ ἐναντίας ὁ Βούρκ καὶ ὁ Στούρτ εὔρον, διακοσίας λεύγας μακρὰν ἐντεῦθεν, ἐρήμους πλήρεις τοσοῦτω μεγάλων πετρῶν, ὥστε τὰ ζῶα τῶν ἀπέθανον ὑπὸ τῆς πείνης.

Δὲν εἶναι πάντα ταῦτα παραδοξότατα; Ἡ δημιουργία τῆς Αὐστραλίας φαίνεται γενομένη παρὰ τοὺς κανόνας τῆς λοιπῆς κτίσεως. Τίς οἶδε ἂν δὲν συνετελέσθη εἰσέτι; Τὰ στοιχεῖα εἶναι ὅποια καὶ ἀλλαχοῦ κατάλληλα νὰ πῆξωσι γῆν ὁμοίαν πρὸς τὴν ἄλλην. Εἶναι ὅμως κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων· ἐνταῦθα βλέπεις ἀπέραντα διαστήματα ἐκ λίθων, ἐκεῖ ἐκ χλόης καὶ περαιτέρω ἐξ ὕδατος.

Τὸ δύσκολον δὲν εἶναι νὰ εὕρεθῇ ἐκεῖ ἔδαφος οὐχὶ ἔχον χρυσίον, ἀλλὰ μὴ ἔχον, διότι πανταχοῦ εὕρισκεται χρυσὸς περισσύτερον ἢ ὀλιγώτερον ἄφθονος.

Ὅθεν ἡ Αὐστραλία, πλουσία μὲν ἕνεκα τοῦ χρυσοῦ, πτωχὴ δὲ ἕνεκα ἐλλείψεως γῆς καρποφόρου, ἀνεδείχθη κατ' ἐξαιρετὸν πατρίς τῶν ὀρυκτολόγων καὶ τῶν ποιμνίων. Οὐδέποτε δὲ θὰ γίνῃ καὶ τῶν γεωργῶν. Κατὰ τὴν ιδέαν μου οἱ νέοι ποιμένες πρέπει νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ νὰ φέρωσιν ἐκεῖ τὰς ἀγέλας τῶν εἰς χιλιάδας τετραγώνων λευγῶν παιδιῶν, τὰς ὁποίας ἀνεκάλυψαν οἱ νεώτεροι ἐρευνηταί. Διότι ἂν συνέλθωσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ θὰ βλαφθῶσιν ἀμοιβαίως. Ἡ ἀκμὴ τῆς χώρας ταύτης δὲν προέρχεται ἐκ τῆς ποιότητος, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἐκτάσεως τῆς χώρας.

18 *Αύγουστου*.—Ἐντὸς δεκατεσσάρων ὥρων ἐφθάσαμεν ἔφιπποι εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Μώρρεϋ, ἐξήκοντα περίπου λεύγας πρὸς τὸν ποταμὸν Γόν, τὸν ὅποιον εἶδομεν κατὰ πρῶτον εἶναι δὲ ἐνταῦθα στενωτέρως καὶ ὀρητικώτερος, ἔχων ὄχθας χλοερωτάτας. Τὸ δ' ἑσπέρας ἐκοιμήθημεν ἐν μέσῳ τῆς πεδιάδος ἐσκεπασμένοι μὲ μανδύας.

19 *Αύγουστου*.—Ἐπροχωρήσαμεν εἰκοσιενεὰ λεύγας, βαδίζοντες κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ Μώρρεϋ καὶ πρὸς τὸ ἑσπέρας εἰδομέντινας καλύβας τῆς Ἑσσοῦκας, ἥτοι πόλεως ξυλίνης πρὸ τριῶν ἑτῶν θεμελιωθείσης.

Δεκαπέντε περίπου καπηλεῖα, μία ἀτμοκίνητος πριονιστικὴ μηχανή, μία λέμβος, ὁδοὶ πλήρεις χλόης, εἰς τὴν ὁποίαν βυθίζεσαι μέχρι μηροῦ, ἀποθήκαι μαλλίων, εἰς σταθμὸς σιδηροδρομικὸς καὶ μία ἀτμάμαξα, ἰδοὺ ἡ Ἑσσοῦκα. Ἡ σιδηροδρομικὴ αὕτη γραμμὴ εἶναι ἡ ἐξακολουθήσας ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀφήκαμεν εἰς Βένδιγον, ἥτοι περιετρέξαμεν ἔφιπποι 145 λευγῶν δέλτα. Ἀφοῦ περιέτρεξέ τις ἔφιππος τόσας λεύγας καὶ ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ δὲν εἶδεν εἰμὴ ταχύποδας, βόας καὶ πρόβατα, ὁ σιδηρόδρομος φαίνεται τι νέον καὶ εὐχάριστον. Μανθάνω ὅτι ἡ γραμμὴ αὕτη εἶναι ἡ μακροτέρα τῆς Αὐστραλίας, οὕτω δὲ ἡ Ἑσσοῦκα, συνδεομένη μετὰ τῆς Μέλβουρν, κεῖται εἰς τὸ ὄριον τῆς Βικτωρίας καὶ τῆς New-South-Wales. Διασχίζεται λοιπὸν ἡ ἀποικία ὑπὸ σιδηροδρόμου μακροῦ διακόσια πενήκοντα χιλιόμετρα μανθάνω πρὸς τούτοις ὅτι ἡ πόλις, ἐὰν ποῖται νὰ ὀνομασθῇ οὕτως, ἐθεμελιώθη μετὰ τὸ τέλος τοῦ σιδηροδρόμου ὅθεν ἐνῶ εἰς τὴν Εὐρώπην ὁ σιδηρόδρομος εἶναι συνέπεια τῶν ἀναγκῶν λαοῦ ἀποκατεστημένου, ἐνταῦθα ἐξ ἐναντίας εἶναι προοίμιον καὶ αἷτιον ἀποκαταστάσεως. Ἐνταῦθα βλέπεις ἀπέραντον διάστημα εὐφώρων πεδιάδων καὶ θέλων νὰ εὐκολύνῃς τὰς προόδους τῶν ἐποίκων, χαράττει εὐθεῖαν γραμμὴν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς Μέλβουρν, ἐκτεινομένην πρὸς βορρᾶν καὶ φθάνουσαν εἰς τὰ ὄρια τῆς παρακειμένης ἀποικίας. Οἱ ἀποικοὶ εὐθὺς κατοικοῦσι κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου τούτου, ὅστις διευκολύνει τὰς ἀνάγκας αὐτῶν σταθμοί, ὑποστατικά, πόλεις, ἀναφύονται ἐπὶ τῆς γραμμῆς ταύτης. Τότε ἡ ποιμνιακὴ εὐδαιμονία, γεννωμένη καὶ προαγομένη διὰ τῶν εὐεργετημάτων τοῦ ἀτμοῦ, ἠῆξανε διὰ μιᾶς ἐξ ἀριστερῶν καὶ δεξιῶν, ἐπὶ γαιῶν τὰς ὁποίας πρότερον καθίστων ἀγόνους αἱ παρακείμεναι διεξοδικαὶ καὶ δύσκολοι. Ἡ τόλμη κάμνει θαύματα! Καὶ οὕτω μία ἀποικία προχωρεῖ γιγαντιαίως, ἄνευ χαρτοσήμων, ψηφισμάτων, ἐκθέσεων καὶ ἄλλων ἐγγράφων, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὁποίων ἐνασχολεῖται ἐπὶ ἔτη δλόκληρα ὁ νομάρχης ἢ ὁ ἑπαρχὸς ἐν τινι πόλει τῆς Γαλλίας· ἐκ τριῶν χιλιάδων ψυχῶν κατοικοῦμένη,

ἀναγκαζομένη δὲ νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς ἐξουσίας κατασκευὴν σιδηροδρόμου.

Ἐμείναμεν δὲ μίαν μόνην ὥραν εἰς τὴν Ἑσσοῦκαν, τὸ δ' ἑσπέρας ἀνεχωρήσαμεν εἰς Μέλβουρν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ ἐν τῷ διαστήματι μιᾶς νυκτὸς ἐφθάσαμεν εἰς τὴν μεγάλην πόλιν. Μὴ συγκατατεθέντες νὰ χωρισθῶμεν τὸσον ταχέως ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ Κάπελ, εἰς τὸν ὅποιον ὀφείλομεν τόσην εὐγνωμοσύνην, τὸν συμπαρελάβομεν. Μᾶς εὗρον δὲ οἱ ἐνταῦθα μελανοὺς καὶ ἀγρίους. Ἡμεῖς ὅμως ἐνθυμούμεθα μετὰ πολλοῦ πόθου τὸν βίον τῶν δασῶν· ἐν μόνον πρᾶγμα δὲν ἔφερον μετ' ἐμοῦ ἐπιστρέψας, τὴν κόμην μου, τὴν ὁποίαν ἡ ὑγρασία τῶν νυκτῶν, ὑπὸ τὸν ἀστεροειδῆ οὐρανὸν τῶν πεδιάδων, ἔρριψεν ἐξ ὀλοκλήρου· αἱ νύκτες αὐταὶ μὲ κατέστησαν ἂν ὄχι σοφόν, βεβαίως ὅμως φαλακρὸν Ἴπποκράτην.

I'

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΕΝ ΒΙΚΤΩΡΙΑ

Ἡ «Ἀφρικανὴ» ἐν Αὐστραλίᾳ.—Λέσχει καὶ συναθροίσεις.—L'oiseau-lyre.—Ὁ Κληρὸς.—Δεξαμεναὶ τοῦ Γιάν Γιάν.—Βοτανικὸς κήπος.—Στατιστικὴ συγκεφαλαίωσις.

21 *Αύγουστου*.—Ἀφοῦ ἐπανήλθομεν εἰς τὴν πόλιν, αἱ δραματικαὶ παραστάσεις καὶ τὰ μεγάλα ἐπίσημα γεύματα ἀνεπλήρωσαν τοὺς χοροὺς τῶν μαύρων καὶ τὰ φαγητὰ τῶν μακροπόδων ὑπὸ τὰς καλύβας. Οἱ Huguenots, ἡ Ἀφρικανὴ, ὁ Ροβέρτος Διάβολος παριστάνονται ἐν Μέλβουρν ἐντὸς ὠραιοτάτης αἰθούσης, ὅπου τὸ κομψότατον ἔνδυμα τῶν γυναικῶν ὡς ἐν Λονδίῳ, ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην τὴν Εὐρώπην. Αἱ σκηνογραφίαι εἶναι λαμπραὶ, καὶ μόνῃ ἡ πρώτη τραγωδεῖ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀνενηθυμίση εἰς ἡμᾶς ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς τοὺς ἀντίποδας.

Ὁ Σὶρ Ρέδμονδ Βάρυ, ὁ θεμελιωτὴς τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης, ὁ πρῶτος δικαστὴς τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, ὁ πρῦτανος τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ σημαντικώτερος ἄνθρωπος τῆς Βικτωρίας, προσκάλεσεν ὅλους τοὺς ὑπουργοὺς καὶ ὅλους τοὺς ἔχοντας ἐπιβροχὴν κατοίκους τῆς ἀποικίας εἰς μέγα γεῦμα διδόμενον εἰς τιμὴν τοῦ πρίγκηπος. Σοὶ ἀναφέρω δὲ τὸ γεῦμα τοῦτο μόνον καὶ μόνον ἵνα σοὶ εἴπω πόσον ἡ ἐνταῦθα πολυτέλεια εἶναι ἀπίστευτος. Ὁ οἰκοδεσπότης ἔχει τοὺς τρόπους τῆς πρώην ἐποχῆς, τοὺς ὁποίους ἀναδεικνύει ἔτι μᾶλλον τὸ ἔνδυμα τῶν ἡμετέρων πατέρων. Οἱ ὑπνρέται μὲ κόμην λευκὴν, αἱ αἰθουσαι λαμπρῶς διασκευασμέναι, τὰ φαγητὰ ἐξαισίως κατεσκευασμένα ὑπὸ Γάλλου μαγείρου παριστώσιν εἰς ἡμᾶς μετὰ τέσσαρας μῆνας τὴν νέαν εἰκόνα τῆς γηραιᾶς Ἀγγλίας. Ὁ Σὶρ Ρέδμονδ διηγεῖται εἰς ἡμᾶς πῶς διεχάραζεν ἐπὶ τῆς πεδιάδος τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, πῶς αἱ σκηναὶ διεδέχθησαν ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἐβδομαδῶν τὰ ὑψηλά

χόρτα και πῶς αἱ οἰκίαι ἀνεπλήρωσαν τὰς σκη-
νάς ἐντός ἐνός ἔτους. Ἀπὸ τοῦ 1851 μέχρι τοῦ
1852 ἡ τιμὴ τῶν γαιῶν τῆς Μέλβουρν ἠύξησε
χιλία ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Παρέστησε τὰς ταχεῖας
προόδους τοῦ Πανεπιστημίου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τι-
νων ἐτῶν δίδει βαθμοὺς ἴσους τὴν ἀξίαν πρὸς
τοὺς τῆς Ὁξφόρδ και τοῦ Κέμβριτζ. Πεπαιδευ-
μένος περὶ τε τὰς ἐπιστήμας και τὰς τέχνας,
φαίνεται ὅτι μετέφερεν ἐνταῦθα και πάντας
τοὺς ἀγγλικούς θεσμούς. Μετέφερε και τὴν οἰ-
ναποθήκην του, και προσφέρει μόνος εἰς τοὺς κε-
κλημένους μεγίστην φιάλην Πόρτου, περιέχου-
σαν πέντε λίτρας σχεδόν, ἐστολισμένην μὲ ὑ-
φάσματα ἀράχνης και περιτυλιγμένην μὲ γη-
ραῖον χάρτην ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐγήρασεν ὀμοῦ μὲ
τὴν φιάλην και κλασικὴ τις ὄδῃ τοῦ Ὁρατίου.
Ὁ οἶνος εἶναι τσοῦτον καλὸς ὥστε ἀνακαλεῖ
εἰς τὴν μνήμην ἐνός ἐξ ἡμῶν στίχους ἐξαλει-
φθέντας ὑπὸ τοῦ χρόνου και πίνομεν εἰς ὑγίαν
τῶν ἀπόντων φίλων. Τοιαύτη εἶναι ἡ γενικὴ
συνήθεια εἰς τὸ τέλος παντὸς γεύματος ἐν Αὐ-
στραλίᾳ, και ἡ ἀνάμνησις αὕτη τῆς μακρᾶν
κειμένης πατρίδος εἶναι συμφωνοτάτη πρὸς τὸ
ἀληθέστατον τοῦτο ἔμβλημα τῶν κατοίκων
τῆς γῆς ταύτης: *Caelum, non animum mu-
lio* ἦτοι: «Ἀλλάσσω τὸν οὐρανὸν, οὐχὶ ὄμως
τὴν ψυχὴν!»

Τὴν ἐπαύριον ἡ Λέσχη Μέλβουρν ἔδωκε μέγα
γεῦμα εἰς τὸν πρίγκηπα, παρακαθημένων ἑκατὸν
εἴκοσι τῶν μελῶν αὐτῆς. Ἐνταῦθα ἐπίομεν
καμπανίτην ὡς ὕδωρ καθαρὸν. Τσοῦτω δὲ εἶ-
ναι ὠραῖα πάντα, ὥστε νομίζομεν ὅτι εὕρισκό-
μεθα πολὺ μακρᾶν τῶν ἀγρίων.

25 *Αὐγούστου*.—*Δανδινόγι*. Τρέχομεν και
πάλιν εἰς τὰς πεδιάδας ὅπως μὴ χάσωμεν τὴν
συνήθειαν. Ἐν νέον πτηνὸν πετᾶ ἐκ τοῦ μέσου
θάμνων, εἶτα δύο και μετὰ ταῦτα τρία. Εἶναι
δὲ τὸ λεγόμενον *oiseau-lyre*, τὸ ὠρικιάτατον
δηλαδὴ τῆς Αὐστραλίας. Τὸ σῶμά του εἶναι
μέλαν και μέγαν ἴσον πρὸς μικρὰν ὄρνιθα, οἱ
πόδες βραχεῖς, ἀλλ' ἡ οὐρὰ ἔχει μῆκος πλέον
και τῶν δύο ποδῶν. Ὅτε δὲ εἰσέρχεται εἰς τοὺς
θάμνους, τὴν ἀφίνει συρομένην κατὰ γῆς ὡς ἐ-
λαφρὸν και κυμαινόμενον μανδύαν, ἀλλ' ὅτε κί-
θηται, περιστρέφει αὐτὴν ὡς τὰς και ἀναπτύσ-
σει ὡς ἀληθῆ λύραν ὁμοίαν πρὸς μυιαστήριον,
λύραν ἀρχαίαν, κομψοτάτην και ἐλαφρὰν. Τὰ
μὲν δύο ἐξωτερικὰ μεγάλα πτερὰ, ἐρυθρὰ ἄμα
και λευκὰ, φύσει καμκρωτὰ, σχηματίζουσι τὴν
λύραν, τὰ δὲ πτερὰ τῆς μέσης, ψιλὰ και στερεὰ,
τὰς χορδὰς. Ὁ θεατὴς ἐπιθυμεῖ ν' ἀκούσῃ τὴν
μελωδικὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ τούτου, ἀλλ' ὅ-
μως εἶναι βωθὸν ἐκ γενετῆς· οὕτω πως ἠθέλη-
σεν ἡ παράδοξις και παράλογος φύσις τῆς Αὐ-
στραλίας. Ἐρόνευσα ἐν και μὲ διέφυγε δεύτε-
ρον. Ἐνταυτῷ ἤκουσα μακρὰν κρότον γέλωτος.
Μετὰ ταῦτα ἐρόνευσα ζῶον κελούμενον ορος-

sum, τὸ ὁποῖον ἐπήδα ἀπὸ ὑψηλοῦ κλαδίου·
δραμῶν δὲ ἵνα παραλάβω αὐτὸ, βλέπω ὅτι ἐ-
χωρίσθη εἰς δύο· και ἡ μὲν μήτηρ ἔπεσε νεκρὰ
εἰς τὰς ἀγκάλας μου, τὸ δὲ μικρὸν, ὀρηξάν ἐκτὸς
τοῦ μητροικοῦ θήλακος, ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα
κλαδία, ὅτε μόλις ἤρχισα νὰ ἐνοῶ τὸ παιγνί-
διον τοῦτο. Τότε και δεύτερος καγχασμὸς ἀν-
τήχησεν ἀπομακρυνόμενος· «Θὰ γελάσῃ κάλλιον,
ἐπιθύρισα, ὅποιος θὰ γελάσῃ τελευταῖος», και
ἔτρεξα εὐθὺς εἰς τὸ δάσος, μὴ δυνάμενος νὰ
φαντασθῶ τίς ἐξεκαρδίζετο οὕτω πως, ὡς ἂν μ'
ἐπεριγέλα. Ἐθαύμασα δὲ ὅτε ἤκουσα και πάλ-
ιν τὸν πλατὺν γέλωτα. Τίς δὲ ἦτο ὁ γελῶν;
Πτηνόν! Τὸ ἐρόνευσα ἐνῶ ἀνεκἀγγαζ'· προκαλῶ
δὲ πάντα ὀδοιπόρον νὰ διακρίνῃ τὸν γέλωτά
του ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου γέλωτος. Τὸ δ' ἐσπέ-
ρας ἔμαθον ὅτι ὀνομάζεται *Laughing Jackass*
ἢ γελαστικὸς ὄνος, εἶδος ληρωτοῦ κολοιοῦ, ἔ-
χοντος τὸ ῥάμφος μακρὸν και τὸ σῶμα δις με-
γαλήτερον τοῦ ἡμετέρου κολοιοῦ. Τὸ ὀνόμασαν
δὲ οὕτως οἱ πλείστοι ἄποικοι, διότι ἔμειναν ἐκ-
θαμβοὶ ὅτε τὸ ἤκουσαν κατὰ πρῶτον καγγάζον
εἰς τὰ δάση. Ἐπὶ τέλους ἐφρονέυσαιμεν τινὰς
δροκολάπτας, και τοῦτο ἔνεκα τῆς πρὸς τοὺς
ἡμετέρους διαφοράς κατὰ τὰ πτερὰ.

Τὸ δ' ἐσπέρας, ἐνῶ ἠτοιμαζόμεθα νὰ δειπνή-
σωμεν, ἤκουσαμεν ποδοβολητὸν ἵππου περὶ τὴν
θύραν τῆς καλύβης, και τὴν φωνὴν τοῦ ἀιχθά-
του καλοῦντος ἡμᾶς κατ' ὄνομα. Ἦτο δὲ Ἴρ-
λανδὸς ἱερεὺς καθολικὸς, ὀλοστρόγγυλος και
γαλανὸς, ὅστις, μαθὼν τὴν κληρικτικὴν ἡμῶν
ἐκδρομὴν, ἤλθε νὰ μάθῃ μὴ ψοφῶμεν ἀπὸ τὴν
πεῖναν. Ἡ μετ' Ἴρλανδοῦ σχέσις δὲν εἶναι
δύσκολος, ἡ δ' ἐπίσκεψις αὐτοῦ μ' ἐδίδαξε πολλὰ
πράγματα περὶ τοῦ κλήρου τῆς Αὐστραλίας· ἄτι-
να ἠγνοῦν. Αἱ ἀρχαῖαι πλάναι τῆς μητροπόλεως
δὲν μετεφτερεύθησαν ἐνταῦθα· αἱ βουλαι δὲν
παρεδέχθησαν ἰδιαιτέραν θρησκείαν τοῦ κράτους,
ἀλλὰ πᾶσαι ἀπολαύουσι τῆς αὐτῆς προστασίας
παρὰ τε τοῦ νόμου και τοῦ προϋπολογισμοῦ.
Ἔθεν ἡ ἰσότης εἶναι ἐντελής, και τὸ μέγα ζή-
τημα, τὸ ὁποῖον διαιρεῖ τὸ ἠνωμένον βασιλείον
τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, ἐλύθη ἐνταῦθα ἀτα-
ράχως. Ἐν ἑκατομμύριον και διακόσιαι πεντή-
κοντα χιλιάδες φράγκων χορηγοῦνται κατ' ἔτος
εἰς τὸν κλῆρον, και διανεμονται εἰς τὰς διαφο-
ρους λατρεῖας ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνη-
κόντων εἰς αὐτάς. Ἐν Βικτωρίᾳ ὑπάρχουσι πε-
ρίπου 425.000 διαμαρτυρομένων, 140,000 κα-
θολικῶν, 3,000 ἑβραίων και 58,000 ὀπαδῶν
ἄλλων θρησκευμάτων, τὰ δὲ διδόμενα ἐτησίως
χρήματα δαπανῶνται εἰς μισθοδοσίαν 430 κλη-
ρικῶν και εἰς κατασκευὴν ἐκκλησιῶν· τῶν δὲ ὑ-
παρχουσῶν ὁ ἀριθμὸς ἀναβαίνει εἰς 1,550. Ἦτο
δὲ ἀναγκαιοτάτη ἡ ἐπιχορήγησις αὕτη διότι
κατ' ἀρχὰς ἔνεκα τῆς ὑπὲρ τοῦ χρυσοῦ θερμης,
μόνη ἡ κυβέρνησις ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ περὶ θρη-

σκείας· σήμερον ὅμως, ὅτε ἡ Αὐστραλία εἰσηλ-
θεν εἰς δρόμον τακτικόν, τὸ ἐθνικὸν αἰσθημα
ἀποκρούει τὴν ἐπιχορήγησιν.

Ὁ ἀγαθὸς κληρικὸς, διαλεχθεὶς ἐπὶ πολὺ
μετ' ἐμοῦ, ἔπνευσε καὶ ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὸ
δάσος· μετὰ δύο δὲ ἡμέρας ἀναβάντες εἰς τα-
χυδρομικὴν ἀμαξάν μεγάλην, κοκκινοβαφῆ, συ-
ρομένην ὑπὸ ἑπτὰ ἵππων καὶ ἐρχομένην ἐκ τοῦ
ἐσωτερικοῦ, συνεκαθήσαμεν μετὰ μεταλλευτῶν,
ποιμένων, κουρέων, ὄλων σεσωρευμένων καὶ διη-
γουμένων τὰς παραδοξοτάτας τῶν ἱστοριῶν περὶ
τοῦ νομαδικοῦ αὐτῶν βίου.

Ἐπιταὶ συνέγεια.

N.

ΠΡΩΤΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλφρέδου Μορῦ.

Α'

ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην νὰ καλύπτηται ὅ-
πως μὴ ὑποφέρῃ ἐκ τῶν δυσκρασιῶν τοῦ ἀέρος,
καὶ ὅπως προφυλάσσεται ἀπὸ τῶν ἀκινήτων,
τῶν ἐρεπῶν καὶ ἐν γένει ἀπὸ πάσης ἐπαφῆς
βλαπτούσης τὸν ἀσθενῆ αὐτοῦ ὄργανισμὸν. Τὰ
πρῶτα ἐνδύματα κατεσκευάζοντο ὅτε μὲν ἐκ
φύλλων ἢ ἐκ φλοιῶν δένδρων, ὅτε δὲ ἐκ δερ-
μάτων. Ἡ Γένεσις παριστάνει τὸν Δημιουργὸν
χορηγοῦντα δερματινοὺς χιτῶνας εἰς τὸν Ἀδὰμ
καὶ τὴν Εὐάν, κατὰ τὴν ἀποπομπὴν αὐτῶν ἐκ
τῆς Ἑδέμ. Κατὰ τὸν Τάκιτον καὶ τὸν βυζαν-
τινὸν Προκόπιον, τοιαύτη ἦτο καὶ ἡ ἐνδυμασία
τῶν Φιννίων, φυλαὶ δὲ τινες μασσαγετικαί, ὡς
ἀναφέρει ὁ Στράβων, περιεβάλλοντο διὰ φλοιῶν.
Ὅμοια ἐνδύματα ἔφερον ἄλλοτε οἱ πλείστοι τῶν
ἰθαγενῶν τῆς Πολυνησίας· οἱ δὲ Κάρροι καὶ Ὀτ-
τεντότοι φέρουσι μόνον δέρμα τι, συγκρατούμενον
διὰ ζώνης. Ταχέως ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἐπενόησε
νὰ πλέκῃ τὰς ἴνας τῶν φυτῶν καὶ νὰ κτεργά-
ζηται τὰ δέρματα· ταχέως ἐπίσης ἐπῆλθεν
αὐτῷ ἡ ἰδέα νὰ ὑφαίνῃ τὰς ἴνας τῶν φυτῶν,
τὸ ἄχυρον καὶ τὰς τρίχας τῶν ζώων, ὡς δει-
κνύουσι τὰ ἐν παλαιότιταις· εὐρεθέντα χονδροειδῆ
ὑφάσματα. Καὶ ὅταν ἔτι ἔνεκα τοῦ κλίματος ὁ
ἄνθρωπος δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς προ-
φυλάξεως ἀπὸ τοῦ ψύχους δι' ἐνδυμάτων, ἔχει
ὅμως τὴν πρὸς καλλωπισμὸν κλίσιν, κλίσιν ἐπί-
σης ἔμφυτον καὶ εἰς τὸν ἄγριον, ὅσον καὶ εἰς
τὴν πεπολιτισμένην γυναῖκα.

Πολλοὶ λαοί, ὡς οἱ Κατωίξι καὶ οἱ Πουρου-
πουροῦ τοῦ Ἀμαζονείου, βιοῦντες ἐντελῶς γυ-
μνοί, κοσμοῦσιν ἐν τούτοις διὰ κρίκων τοὺς
βραχίονας καὶ τὰς κνήμας. Οἱ Δαυάκκι τοῦ Βορ-
ρέου, οἵτινες οὐδὲν φέρουσιν ἐνδυμα, ἔχουσι τὴν
μκνίαν τοῦ καλλωπισμοῦ, εἰσὶ δὲ καταπεφορτω-
μένοι ἐκ κοσμημάτων χρυσῶν, ἐκ χαλκίνων

1. Αἱμαναί: κατοικίαι τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων κατὰ
τὴν λιθίνην ἐποχὴν.

δακτυλίων καὶ ἐκ πετραδίων γαγάτου. Ἀπὸ
τῶν πανραχαιοτάτων χρόνων ὁ ἄνθρωπος κατε-
σκεύαζε κοσμήματα· εὐρέθησαν ἐν τάφοις τῆς
λιθίνης ἐποχῆς ὀδόντες καὶ ὄστρακα διάτρητα,
πόρπαι, μαργαρίται κλπ., ἡ δὲ πληθὺς αὐτῶν,
εὐρισκομένων πολλαχού εἰς σωροὺς, ὡς ἐν Βιρ-
γίνια, μαρτυρεῖ ὅτι ἀρχήθην ἢ χρῆσις αὐτῶν ἦν
γενικωτάτη.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀνάγκη τοῦ καλλωπισμοῦ,
ὥστε πολλοὶ ἄγριοι λαοὶ πληροῦσι ταύτην καὶ
ἐπὶ βλάβῃ αὐτοῦ τοῦ σώματός των. Πολυάριθ-
μοὶ φυλαὶ τῆς τε ἀρκτώας καὶ τῆς μεσημβρινῆς
Ἀμερικῆς παρεμόρφουν τὴν κεφαλὴν αὐτῶν
καταπιέζοντες τὸ κρανίον τῶν νηπιῶν, ὅπως ἡ
φυσιογνωμία αὐτῶν προζλάθῃ ἀρειμάνιον καὶ με-
γαλοπρεπὲς ἦθος· τοῦτ' αὐτὸ συνειθίζετο καὶ
παρὰ τοῖς Μακροκεφάλοις, κατὰ τὸν Ἰπποκράτην,
καὶ παρὰ τοῖς Οὐνοῖς. Οἱ Βοτοκοῦδος τῆς Βρα-
σιλίας ἐκλήθησαν οὕτως ἐκ τῆς ἀλλοκότου αὐ-
τῶν συνηθείας τοῦ νὰ παρεμβάλλωσιν εἰς τὸ κα-
τώτερον χεῖλος καὶ εἰς τὰ ὠτα πλατεῖς ξυλίνους
δίσκους. Ὅμοίως παρὰ τρεῖς πλείσταις τῶν ἀ-
γρίων φυλῶν τοῦ Παραγουαίη συνειθίζετο νὰ
παρεμβάλλωσι τεμάχιον ξύλου ἢ λίθου εἰς τὸ
κάτω χεῖλος παρὰ τὰς ρίζας τῶν ὀδόντων. Οἱ
Ἰσπανοὶ ἀπεκίλευσαν Ἰνδικὴν τινα φυλὴν τῆς
Ἀμερικῆς Λένγκουας ἐκ τῆς συνηθείας ἣν εἶχον
νὰ θέτωσιν εἰς ἐντομὴν γενομένην ἐν τῷ κάτω
χεῖλει ξυλίνην γλωσσίδα. Ἡ αὐτὴ συνηθία τη-
ρεῖται καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν φυλῆς τινος τῶν
ὄχθων τοῦ Σιρέ. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου τοῦ
Πάσχα μκκύνουσι τεραστίως τὰ ὠτα αὐτῶν·
τούτους δὲ μιμοῦνται καὶ οἱ Λένγκουας. Φρικω-
δῶς διατρυπῶσι τὰ ὠτά των καὶ οἱ Μαλαῖοι τῆς
Σουμάτρας. Ἄλλ' ὅ,τι προδήλως καταδεικνύει
τὴν παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ἔμφυτον ἀνάγκην τοῦ
καλλωπισμοῦ, ἀνάγκην συνδεομένην μετὰ τοῦ
αἰσθηματοῦ τῆς ὑπεροχῆς καὶ διακρίσεως, εἶναι
ἡ παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀγρίων ἐπικρατοῦσα
συνήθεια τοῦ χρωματίζεσθαι, χαράσσειν καὶ κεντᾶν
τὸ σῶμα. Τὸ ἔθιμον τοῦτο διατηρεῖται καὶ παρὰ
λαοῖς ἔτι ἀρκούντως ἀνεπτυγμένοις, ὡς ἐπὶ πα-
ραδείγματι παρὰ τοῖς Βαρμάνοις, οἵτινες οὐ μόνον
μαυρίζουσι τοὺς ὀδόντας των, ἀλλὰ καὶ ζω-
γραφίζουσιν ἐπὶ τοῦ δερματός των εἰκόνας ζώων,
εἰς τὰς ὁποίας ἀποδίδουσι θαυμασίας ιδιότητας.
Ἐνεκα τῆς τοιαύτης συνηθείας εἰς τῶν λαῶν
τῆς Καληδονίας (Σκωτίας) ἐκλήθη κατὰ τὴν ἀρ-
χαιότητα Πίκται, ἦτοι ἐζωγραφημένοι. Οἱ Βρε-
τανοὶ, κατὰ τὸν Καίσαρα, καὶ οἱ Σκύθαι Βου-
δίνοι, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ἔβαφον τὸ σῶμα
αὐτῶν πρασίῳ χρώματι. Οἱ Ἀγάθυρσοι, οἱ Ἀξ-
κες, οἱ Σμαρτάι ἀπεικονίζον ἐπὶ τοῦ δερματός
των παντοίας μορφάς· οἱ δὲ Θρᾶκες ἐστιγμα-
τίζοντο κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου. Ἐν
τῇ Ἀνατολῇ κοινοτάτη μέχρι τοῦ νῦν ἔτι παρὰ
ταῖς γυναῖξιν εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ κῶ (lawso-